

ושלמים, ולא בקרבנות חטאת, אָשֶׁם וְתוֹדָה. כִּי בַקְרָבֹת אֵלוּ אֵין לְאָדָם תוֹעֵלֶת לַעֲצֹמוּ כָּלֵל, מִשָּׂא"כ בַּקְרָבֹת חֲטָאת, אָשֶׁם וְתוֹדָה יֵשׁ לְאָדָם תוֹעֵלֶת לַעֲצֹמוּ. קְרָבֹת חֲטָאת וְאָשֶׁם נוֹעֲדוּ לְכַפֵּר עַל חֲטָאי הָאָדָם, וְקָרְבוֹן תוֹדָה מְשַׁמֵּשׁ כְּהוֹדָאָה לַה' עַל הַנֶּס שֶׁעָשָׂה לְאָדָם, שְׂזוּהִי חוֹבָה טְבֻעִית שֶׁל הָאָדָם הַחוֹדוֹת.

טעם והסבר - יש תועלת לאדם, פיון שעל ידי מצוות אלו האדם מקבל על עצמו על מלכות שמים, ומקים את גזרות המלך. לעמת זאת הקרבנות לא נועדו כלל לאדם, אלא אף ורק לצרכו של הקב"ה, וכל ענינם הוא שיתקיים רצונו של הקב"ה. לכן יש נחת רוח, מעצם העבדה שרצונו של הקב"ה התקיים ללא כל תמורה. לכן גם מצינו בטוי זה - כמעט - רק בקרבנות עולה, מנחה

י ואם מן עֲנָא קְרָבְנָה מִן אֲמִרְיָא או מן בְּנֵי עוֹזֵיָא לְעֵלְתָא דְכַר שְׁלִים יְקָרְבְנָה:

(י) וְאִם־מִן־הַצֹּאֵן קְרָבְנֹו מִן־הַפְּשָׁבִים או מִן־הַעֲזִים לְעֹלָה זָכַר תָּמִים יִקְרִיבֻנוּ:

לְפָרְשָׁה. מִן־הַצֹּאֵן מִן־הַפְּשָׁבִים או מִן־הַעֲזִים. הָרִי אֵלוּ ג' מַעוֹטִין, פָּרֵט לְזָקֵן, לְחוּלָה וְלִמְזוּהָ.

ה"י - ואם מן הצאן - ר"ו מוסיף על ענין ראשון. ולמה הפסיק? לתן רוח למשה להתבונן בין פרשה

יֵא ויבוס יתה על צֵדָא דְמִדְבָּחָא צְפוּנָא קָדָם יי ויזרקו בְּנֵי אַהֲרֹן כְּהִנְיָא יָת דְמָה עַל מִדְבָּחָא סְחוּר סְחוּר:

(יא) וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יַרְדּ הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לְפָנֵי יְהוָה וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמֹו עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

ה"י - על ירד המזבח - על צד המזבח. צפנה לפני ה' - ואין צפון בבמה.

יב ויפלט יתה לְאֲבֹרְהִי וְיָת רִישָׁה וְיָת תְּרַבָּה וְיִסְדֵּר כְּהִנְיָא יְתָהוֹן עַל אֲעִיָא דִּי עַל אֲשֵׁתָא דִּי עַל מִדְבָּחָא:

(יב) וְנִתַּח אֹתוֹ לְנִתְחָיו וְאֶת־רֵאשׁוֹ וְאֶת־פְּדָרוֹ וְעַרְףְּ הַכֹּהֵן אֹתָם עַל־הַעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ:

יג ויגיא וכרעיא יחלל כְּמִיָא ויִקְרַב כְּהִנְיָא יָת כָּלֵא ויִסַּק לְמִדְבָּחָא עֲלֵתָא הוּא קְרָבֹן דְמִתְקַבֵּל כְּרַעוּא קָדָם יי:

(יג) וְהִקְרַב וְהִפְרָעִים יִרְחֵץ בַּמַּיִם וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן אֶת־הַכֵּל וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַה עֹלָה הוּא אִשֶּׁה רִיחַ נִיחַח לַיהוָה: פ

♦ יום שני כ"ט אדר ♦

יד ואם מן עוֹפָא עֲלֵתָא קְרָבְנָה קָדָם יי ויִקְרַב מִן שְׁפָנֵינִיָא או מן בְּנֵי יוֹנָה יָת קְרָבְנָה:

(יד) וְאִם מִן־הָעוֹף עֹלָה קְרָבְנֹו לַיהוָה וְהִקְרִיב מִן־הַתּוֹרִים או מִן־בְּנֵי הַיוֹנָה אֶת־קְרָבְנֹו:

קְטָנִים. בְּנֵי יוֹנָה • קְטָנִים וְלֹא גְדוֹלִים. מִן־הַתּוֹרִים או מִן־בְּנֵי הַיוֹנָה. פָּרֵט לְתַחֲלַת הַצְּהוּב שְׁבִנָּה וְשְׁבָזָה, שְׁהוּא פְסוּל, שְׁגָדוּל הוּא אֲצֵל בְּנֵי יוֹנָה וְקָטָן אֲצֵל תּוֹרִים.

ה"י - מן העוף - ולא כל העוף, לפי שנאמר: "תמים זכר בכקר בפשבים וכעזים", תמות וזכרות בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות; יכול אף מחסר אכר? תלמוד לומר: "מן העוף". תרים - גדולים ולא

טו ויקרבנה כְּהִנְיָא לְמִדְבָּחָא וימלוק יָת רִישָׁה ויִסַּק לְמִדְבָּחָא ויִתְמַצֵּי דְמָה עַל כְּתֵל מִדְבָּחָא:

(טו) וְהִקְרִיבֹו הַכֹּהֵן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וּמָלַק אֶת־רֵאשׁוֹ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַה וְנִמְצָה דָּמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ:

קוֹצֵץ בְּצַפְרָנֹו מִמּוֹל הַעֲרָף וְחוֹתֵף מִפְּרָקָת עַד שְׁמַגִּיעַ לְסִימְנִין וְקוֹצֵצֵן. וְנִמְצָה דָּמוֹ • לְשׁוֹן "מִיץ אִפִּים",

ה"י - והקריבו - אפלו פרידה אחת יביא. הכהן ומלך - אין מליקה בכלי, אלא בעצמו של כהן;